

Hồi 1

Võ lâm thảm án

Mây đen giăng kín bầu trời, sương đóng thành quăng trên đỉnh núi như những vành khăn tang trắng, gió tây xào xạc càng tăng thêm cảnh não nùng..

Đây không phải là nơi hẻo lánh, trên quan đạo ngày thường ngựa xe không dứt nhưng hôm ấy vắng tanh, có lẽ do một phần trời u ám.

Chợt vắng đến tiếng vó ngựa, rồi lát từ màn sương hiện ra hai kỵ sĩ cúi rạp trên mình ngựa phi nhanh về phía Bắc.

Kỵ sĩ phía trước là một lão nhân chừng năm mươi tuổi, áo khoác màu xám chòm râu thưa phơ phất, mặt mũi hiền từ đáng người thanh nhã.

Kỵ sĩ phía sau là một thiếu niên mười năm mười sáu tuổi, diện mạo anh tuấn mắt sáng long lanh nhìn đăm đăm về phía trước như đang ngóng ai, dáng vẻ sốt ruột.

Vượt qua ngọn đồi phía trước hiện ra một rừng tùng có thể thấy thấp thoáng tường thành của một trang viện.

Thiếu niên húng khởi lên mừng rỡ nói:

- Sư phụ đã tới Tùng Vân Sơn Trang rồi, hôm nay là sinh thần của gia phụ, thế nào cũng có không ít hào kiệt các nơi về dự.

Lão nhân đi trước cười đáp:

- Nào, chúng ta đi nhanh thôi.

Nói xong ra roi giục ngựa.

Lão trang chủ Tùng Vân Sơn Trang Lâm Vĩ là tổng tiêu đầu lừng danh thiên hạ trước đây, nay ông ta lui về túc ẩn nhưng vốn là người hào phóng giao kết rộng, danh đầu lớn nên dù túc ẩn nhưng vẫn thường xuyên có khách giang hồ lui tới viếng thăm.

Hôm nay là ngày mừng thọ lục tuần hiển nhiên khách nhân từ tam sơn ngũ nhạc đến mừng là phải.

Nhưng lẽ ra trước trang môn phải nườm nượp ngựa xe, trong trang nhộn nhịp khác mới đúng, làm sao quang cảnh vắng lặng thế này?

Hai sư đồ phi ngựa qua rừng tùng, chỉ thấy đại môn mở rộng, hai cửa cũng như trong trang vắng tanh không một bóng người.

Chỉ có tiếng gió réo trên ngọn tùng xào xạc khiến người ta có cảm giác rờn rợn.

Một dự cảm không lành làm mặt thiếu niên tái nhợt, nó giục ngựa tiến đến gần lão nhân nói:

- Sư phụ, làm sao trong trang lại yên ắng thế này?

Lão nhân ghìm ngựa nhú mào nói:

- Nghĩa nhi, chắc là trong trang đã xảy ra sự cố gì rồi, con cứ ở đây để ta vào trước xem tình hình.

Dứt lời quát ngựa phi thẳng vào trang môn.

Vừa qua cửa một cảnh tượng hãi hùng đập ngay vào mắt.

Lão nhân này hiệu xưng Phục Ma kiếm khách danh đầu không nhỏ nhiều năm bôn tẩu giang hồ nhưng đứng trước cảnh đó cũng giật mình chấn động.

Giữa trang viện ngay trước đại sảnh người chết nằm ngổn ngang cả thấy ước tới mấy chục thi thể.

Sau một lúc mới định thần lại Phục Ma kiếm khách xuống ngựa lại gần xem xét.

Nhận ra một số người trong đồng tử thi, vị giang hồ tiền bối lại càng kinh tâm.

Trong số đó có không ít những nhân vật thành danh trong võ lâm như Tỉnh Huyền đại sư của Huyền Thông Tự ở Hà Nam, huynh đệ Song Hùng ở Mạc Bắc là Đồng Uy và Đồng Mãng, Tương Giang đại hiệp Đặng Thuyên, Đại Từ Lão Ni ở Lĩnh Nam.

Đặc biệt vị trang chủ Tùng Vân Sơn Trang Lâm Vĩ cũng không thoát nạn.

Tử trạng của mấy chục người hoàn toàn giống nhau thất khiếu đều chảy máu ngoài ra trên người hoàn toàn không có thương tích do binh khí ngoại trừ trên mỗi thi thể đều có vết bầm.

Trong hiện trường không có vết tích của một cuộc ác chiến.

Phục Ma kiếm khách suy đoáur hung thủ chỉ có một người nhưng ai có võ công kinh nhân tới mức giết chết một lúc nhiều cao thủ võ lâm đến thế.

Đứng trầm mặc hồi lâu đột nhiên lão nhân nhớ tới một người kinh hải tự hỏi thăm:

- Chẳng lẽ là hấn?

Đang nghĩ thì chợt thấy thiếu niên cùng đi với lão chạy như con sóc bổ xuống thi thể phụ thân thét lên một tiếng rồi ngất đi.

Phục Ma kiểm khách vội lấy ra một viên dược hoàn nhét vào miệng đồ đệ rồi sau đó dùng cách thôi cung hoạt huyết chừng nửa khắc sau thì Lâm Đoàn Nghĩa tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra thấy phụ thân chết thảm, nó lại khóc rống lên vô cùng thảm thiết.

Với Tùng Vân trang chủ vốn là bằng hữu thâm giao Phục Ma kiểm khách thấy cảnh tượng ấy cũng phải động lòng rơi lệ.

Một lúc sau lão đỡ ái đồ lên nói:

- Nghĩa nhi, con hãy bớt đau buồn, địch nhân có thể sẽ trở lại chúng ta hãy mau mai táng lệnh tôn nhanh để còn nghĩ cách đối phó.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêng rặng nói:

- Nếu hấn trở lại nghĩa nhi dù chết vẫn phải liều mạng với hấn một phen.

Phục Ma kiểm khách nghiêm giọng:

- Con không nghe lời sư phụ hay sao? Địch nhân rất lợi hại, người xem, ngoài lệnh tôn còn có rất nhiều người khác đều có võ công cao cường mà vẫn bị sát hại... quân tử báo thù mười năm chưa muộn cần từ từ nghĩ cách đối phó, trước hết hãy lo chôn cất họ sau rồi sẽ liệu.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe lời gạt lệ đứng lên.

Hai sư đồ vào trang tìm xẻng cuốc rồi đào hố an táng cho lão trang chủ và mấy chục nạn nhân ngay trong trang viện.

Đến khuya việc an táng vẫn chưa hoàn thành.

Hai sư đồ đang hì hục đào chợt nghe một chuỗi cười rùng rợn.

Tiếng cười không lớn nhưng âm vang ngân dài hồi lâu không dứt nhưng không sao xác định được phát ra từ hướng nào.

Chuỗi cười bất định vang lên giữa khuya trong khung cảnh thê lương nghe càng rùng rợn.

Phục Ma kiểm khách biến sắc vội cầm lấy tay Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Cường địch đã tới để sư phụ ngăn hấn, con hãy mau chạy ra phía hậu trang tìm cách thoát thân đi.

Dứt lời phi thân phóng ra tường viện.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng ngăn một lát mới tỉnh trí lại, nghĩ thầm:

- Sư phụ đã đi chặn địch há lẽ mình có thể thoát thân một mình? Hướng chi địch nhân dám quay trở lại không nhân cơ hội này trả thù đến chết cũng mang tiếng hèn nhát.

Nghĩ đoạn cũng lao qua tường viện.

Nào ngờ chân rời khỏi đất thì có một bóng nhân ảnh lướt tới phát ra một luồng kinh lực đẩy bật nó về chỗ cũ.

Lâm Đoàn Nghĩa giống như bê con không sợ hổ hướng chi lòng nó lúc này đang sục sôi vì huyết hải thâm thù?

Tuy biết không phải là đối thủ nó vẫn trừng mắt nhìn kẻ vừa xuất hiện mà nó cho là địch nhân, trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ cầm chắc trong tay, không nói không rằng múa một đường nhắm đối phương chém tới.

Người kia nhẹ nhàng lướt tránh chiêu kiếm quát lên:

- Tiểu tử vong mạng kia, mau chạy theo ta.

Dứt lời lao vút tới vung trảo chop vào uỷển mạch Lâm Đoàn Nghĩa.

Trời tối không thấy rõ người nhưng có thể nhận ra giọng nói của một lão phụ nhân.

Thấy đối phương muốn đoạt kiếm mình, Lâm Đoàn Nghĩa nhảy lui một trượng tránh đi rồi thủ thế định ra tiếp chiêu thứ hai.

Lão phụ nhân quát:

- Oa nhi nếu không mau chạy theo lão thân thì sẽ ôm mối hận chung thân, chẳng những thù không báo được mà còn hại mạng, phụ thân ngươi làm sao mà nhắm mắt được?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói liền sững người lại.

Nó hiểu rằng lão phụ nhân có thiện ý với mình nhưng sư phụ đang cự địch nó không cam tâm bỏ chạy để thoát thân một mình, liền nói:

- Nghĩa nhi xin cảm kích hảo ý của bà bà, nhưng tiền phụ bị sát hại thân còn chưa lạnh, ân tình của sư phụ nặng như non, cường địch đã tới đây làm sao nghĩa nhi bỏ mặc một mình

lão nhân gia trong hoạn nạn? Nghĩa nhi dù chết vẫn muốn sát cánh bên cạnh ân sư, xin bà bà đừng ngăn cản.

Ngoài rừng thông chợt vang lên một tiếng rú thảm, Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng sư phụ đã gặp độc thủ của cường địch không cần nghĩ ngợi gì thêm, liền lao đi..

Nhưng chưa kịp nhắc chân lên thực hiện lão phụ nhân đã lướt tới nhanh như chớp điểm ra mấy chỉ khống chế huyết đạo Lâm Đoàn Nghĩa rồi cắp nó lên băng ra hậu viện lao vào rừng.

oOo

Không biết bao lâu Lâm Đoàn Nghĩa mơ màng tỉnh lại, cảm thấy hơi lạnh thâm nhập vào người làm nó run lên.

Ký ức bi thảm vừa qua chợt hiện rõ trong đầu, nó ngồi bật dậy nhận thấy mình vừa nằm trên tấm nệm có trong một Thạch động.

Động khá chật hẹp không giống như nơi có người ở, xung quanh mờ tối không thấy người nào.

Cảnh tượng thê thảm ở Tùng Vân Sơn Trang, thi thể của phụ thân với thất khiếu trào màu và tiếng rú thảm khốc của sư phụ hiện rõ trong tâm trí khiến Lâm Đoàn Nghĩa lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

Gục đầu thổn thức một lúc nó từ từ đứng lên gào một tiếng bi thương nghiêng răng lao ra phía cửa động.

Nhưng chưa tới cửa chợt một người nhảy ra ngăn lại.

Lâm Đoàn Nghĩa ngược nhìn thấy đó là một lão thái bà tóc bạc trắng, mình mặc hắc y tay cầm quạt trượng nhìn mình bằng ánh mắt hiền hậu.

Đoán rằng người đó là ân nhân cứu mạng mình tối qua liền quý xuống nói:

Thừa mong bà bà ra tay cứu mạng nghĩa nhi xin thành tâm bái tạ, nhưng hiện giờ chưa biết ân sư sống chết thế nào, cứu nhân là ai, bà bà có thể nói cho nghĩa nhi biết được không?

Lão phụ nhân thấy Lâm Đoàn Nghĩa tuy thống khổ nhưng trên nét mặt tuần tú vẫn còn giữ sự kiên cường, chính khí gật đầu tỏ ý hài lòng.

Bà vẫy tay phát ra một luồng chân khí đỡ Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên chỉ sang một phiến đá, nhẹ giọng nói:

- Hài tử cứ ngồi xuống rồi chúng ta nói chuyện.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe lời làm theo.

Lão phụ nhân cũng ngồi tên phiến đá đối diện nâng cây quả trượng lên hỏi:

- Hài tử người có bao giờ nghe nói đến vật này chưa?

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới chú ý nhìn đến cây quả trượng, thấy dài sáu thước nhưng không biết làm bằng loại gỗ gì màu nâu đỏ, chạm hình rồng, không có gì đặc biệt.

Trầm ngâm một chút nó chợt nghĩ đến một người, trong lòng bỗng rúng động hỏi:

- Có phải lão nhân gia là Lộ lão tiền bối hiệu xưng Long Oải Bà Bà danh chấn võ lâm?

Lão phụ nhân gật đầu cười đáp:

- Người đoán không sai, ba mươi năm trước Huyền Y nữ hiệp Lộ Băng hành đạo giang hồ hắc bạch lưỡng đạo ai không kính nể? Sau này gặp chuyện bất bình xuất quả trượng trợ nên kết cừ oán với tên đại ma đầu lợi hại bậc nhất võ lâm là Ngũ Độc Truy Hồn Chương Mi Cổ Thương, ta tự biết mình không địch nổi hẳn nên đành chịu tiếng đào tẩu giữ mạnh chạy đến Sơn Đông ẩn cư ở Lao Sơn, dọc đường thu nhặt được một hài nữ bị bỏ rơi, đem tới Lao Sơn nuôi dưỡng nhiều năm nay không xuất hiện giang hồ nữa...

Bà ta dùng một lúc lại nói tiếp:

- Vừa rồi ta chợt nhớ tới một việc nên rời Lao Sơn đến khu vực gần đây hành sự, ta với lệnh tôn trước đây vốn có quen biết, vừa dịp biết lệnh tôn có tổ chức lễ thọ lục tuần nên đến mừng, không ngờ đến nơi thì thảm trạng đã xảy ra. Lão thân đang quan sát hiện trường thì đúng lúc sư đồ người vừa đến, lão thân không lộ mình nên tránh đi bí mật tra xét.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Bà bà phát hiện được gì không?

Long Oải Bà Bà đáp:

- Lão thân nhận ra rằng nạn nhân đều bị sát thương bằng một loại chưởng lực. Loại chưởng lực này trong giang hồ ngoài Ngũ Độc Truy Hồn Chương Mi Cổ Thương ra chỉ e không có ai luyện được nó.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói mặt tái nhợt.

Nếu quả thật cừu nhân là tên đại ma đầu đáng sợ đến nỗi ngay vị nữ hiệp danh chấn giang hồ ba mươi năm trước Long Oải Bà Bà Lộ Băng cũng không dám đối đầu, phải tìm chỗ ẩn cư suốt mấy chục năm thì e rằng sư phụ đã gặp chuyện dữ nhiều lành ít và mối thù này làm sao trả được?

Long Oải Bà Bà hiểu ra tâm sự thiếu niên:

- Hài tử đừng quá đau buồn.

Bà lấy ra một viên dược hoàn bảo Lâm Đoàn Nghĩa uống vào, quay nhìn ra cửa động một lúc rồi nói:

- Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương giết người xong, trên thi thể nạn nhân của hắn thường để lại một dấu tay màu đen, sau khi phát hiện trên người nạn nhân Tùng Vân Sơn Trang đều có dấu vết này, lão thân vô cùng kinh hãi bởi vì trên giang hồ mọi người đều biết rằng tên ma đầu này có lệ giết người xong thì bêu thay ba ngày, bất cứ ai mai táng đều bị hắn coi như kẻ thù, cho dù người đó chạy đến bất cứ nơi nào cũng tìm giết cho bằng được.

Lâm Đoàn Nghĩa sau khi uống xong viên thuốc dần dần trấn tĩnh lại.

Nghe kể xong nó tức giận nói:

- Tên đó thật độc ác, chẳng lẽ trong thiên hạ không ai địch nổi tên ma đầu ấy?

Long Oải Bà Bà thở dài đáp:

- Có thì có vài người nhưng những người đó hành tung bất định và Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương lại cố tránh gặp họ...

Bà ta dùng một lát rồi nói tiếp:

- Lúc đó ta đang định bảo các người mau đi khỏi sơn trang thì nghe tên ma đầu đó phát ra tràng cười, thân pháp hắn cực nhanh chuẩn bị đánh lạc hướng để hắn đuổi theo hòng cứu mạng các người, không ngờ lệnh sư lao ra chặn ta đành quay vào cứu người...

Kể tới đó bà đột nhiên dừng lại nhón tay lấy một viên sỏi dùng chỉ lực bắn ra cửa động.

Lâm Đoàn Nghĩa còn chưa hiểu chuyện gì thì nghe tiếng một con sói rú lên nhìn ra thấy nó lăn lộn chốc lát nằm bất động.

Nó kinh hãi nghĩ thầm:

- Bản lĩnh của vị Long Oải Bà Bà này thật siêu phàm, mình chưa kịp phát hiện bên ngoài có động thì con sói đã bị giết rồi. Hình như công phu đó gọi là Trích Lạc Thương Nhân hay Phi Hoa Đả Địch gì đó...

Nhưng dù như thế nào bà ấy không địch nổi Mi Cổ Thương thì công phu đó có tác dụng gì?

Nghĩ vậy về mặt nó ảm đạm hẳn đi.

Long Oải Bà Bà ném chết con thú xong quay lại nói tiếp:

- Sau khi lão thân mang người tới đây Mi Cổ Thương có đến tìm nhưng may thay Thạch động này rất kín đáo nên hẳn không thể phát hiện ra, lúc nữa chúng ta sẽ trở lại Tùng Vân Sơn Trang chôn cất cho sư phụ người và những người còn lại...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói rùng rờ hỏi:

- Gia sư cũng bị tên ác quỷ đó giết rồi sao?

Long Oải Bà Bà gật đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa lại khóc nức lên.

Qua hồi lâu nó quỳ xuống trước mặt Long Oải Bà Bà nói:

- Bà bà tên Mi Cổ Thương đó...

Long Oải Bà Bà hiểu ngay tâm ý đối phương kéo Lâm Đoàn Nghĩa đứng dậy:

- Hài tử chó nên đa lễ, tên Mi Cổ Thương quả là đáng sợ nhưng chưa đến nỗi không có cách đối phó.

Lâm Đoàn Nghĩa vội hỏi:

- Đối phó thế nào?

Khi cứu nó về đây Long Oải Bà Bà đã suy tính rất nhiều.

Trước hết phải thừa nhận bà rất có thiện cảm với thiếu niên tuấn tú và cương nghị đang gặp tình cảnh bi thảm này.

Bà vốn có mối quen biết cũ với Tùng Vân trang chủ Lâm Vĩ ngoài ra còn nhận thấy ở thiếu niên này có thiên bẩm võ học và căn cơ rất tốt.

Đối với việc này bà có một số đáp án, một là mang Lâm Đoàn Nghĩa về Lao Sơn truyền thụ hết chân truyền võ nghệ cho nó.

Nhưng bà lại biết rằng cơ hội dù thế Lâm Đoàn Nghĩa vẫn chưa đủ khả năng bao được huyết cừu.

Nghe hỏi, Long Oải Bà Bà nghĩ thầm:

- Vì sao lúc đầu mình không nghĩ tới hậu quả cứu hài tử này tới đây? Nếu đưa nó về Lao Sơn truyền thụ võ nghệ, nếu muốn báo phục huyết hải thâm cừu đành để nó rời sư môn tìm tới danh sư khác, như thế là phạm giới luật bốn môn, ta là chưởng môn há có thể làm trái môn quy?

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn chăm chú nhìn và chờ đợi câu trả lời.

Long Oải Bà Bà nhìn thấy sự khẩn cầu trong ánh mắt đó thở dài nói:

- Hài tử người đừng quá thất vọng, giang hồ bao la, võ học vô bờ ai dám tự cho mình là thiên hạ vô địch? Với tư chất của người nếu gặp danh sư truyền dạy lo gì không báo được thù? Nhưng trước mắt đại công chưa thành hãy tạm quên đi mối thâm cừu huyết hải, lưu giữ nó vào sâu trong đáy tâm hồn, làm như thế mới không làm cản trở việc luyện võ học thượng thừa.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy là người thông minh nhưng còn ít tuổi chưa hiểu hết câu nói thâm ý của đối phương, nhưng nó hiểu rõ rằng Long Oải Bà Bà đối với mình rất tận tâm, liền gật đầu đáp:

- Nghĩa nhi xin làm theo lời dạy bảo của bà bà.

Long Oải Bà Bà nói tiếp:

- Trong giang hồ người thắng được Mi Cổ Thương chẳng phải là không có, theo ta biết thì có ít nhất hai vị Tinh Âm Thân Ni ở Tuyết Sơn và Thần Kiếm Nhất Trần Tử ở Hoàng Sơn đủ khả năng đối phó với tên ma đầu này...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói trong lòng tràn đầy hy vọng nhưng Long Oải Bà Bà lại nói tiếp:

- Hai vị đó võ nghệ thần thông được coi là kỳ nhân dị sĩ võ lâm nhưng hành tung phiêu lãng bất định, nếu vô duyên thì tìm thế nào cũng khó mà gặp được.

Đang tràn đầy hy vọng Lâm Đoàn Nghĩa nghe câu này như một gáo nước lạnh tạt xuống đầu thảm giọng nói:

- Bà bà...

Mới buộc được hai tiếng nó bỗng khóc òa lên.

Long Oải Bà Bà đặt tay lên vai nó dịu giọng nói:

- Hài tử ta rất hiểu tâm ý của ngươi, nay thi thể lệnh tôn sư còn đó chớ nên quá thất vọng. Bây giờ ta đã cứu ngươi ra đây như vậy cũng là có duyên, mặc dù bốn môn giới luật rất nghiêm nhưng đã cứu người thì phải cứu tới cùng, sau này ta sẽ đưa ngươi theo tới Lao Sơn dốc tận lực truyền thụ cho ngươi võ học thượng thừa nhưng vì không thể phạm môn quy, ta sẽ không nhận ngươi làm đồ đệ vì thế bất cứ ở đâu ngươi cứ gọi ta hai tiếng bà bà là được.

Lâm Đoàn Nghĩa theo học Phục Ma kiếm khách đã từ lâu biết trong giang hồ từng môn phái có những quy định cấm chế khác nhau tuy chưa hiểu rõ môn quy của Lao Sơn phái là gì nhưng không tiện hỏi thêm.

Dù có được nhận làm đồ đệ hay không nhưng đối phương đã hứa dốc tận lực truyền thụ võ học thượng thừa thế là mãn nguyện rồi, sau này còn có cơ hội báo thâm cừu huyết hải.

Nó liền quý xuống nói:

- Đa tạ đại ân của bà bà.

- Đứng lên đi, bây giờ chúng ta sẽ đến Tùng Vân Sơn Trang chôn cất lệnh sư và mấy vị võ lâm tiền bối.

Hai người trở lại sơn trang đào huyết mai táng cho Phục Ma kiếm khách và mấy vị tiền bối võ lâm trong khu rừng tảo.

Sau chừng hai canh giờ công việc mới hoàn tất.

Hai người vừa đứng lên thì lại nghe tiếng cười rùng rợn hôm trước lại phát ra.

Long Oải Bà Bà biến sắc nói nhanh:

- Ngươi mau chạy sâu vào rừng dù bất kỳ trường hợp nào cũng không được lộ diện.

Nói xong hú dài một tiếng rồi lao về hướng phát ra tiếng cười.

Tuy biết không địch nổi Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương nhưng để bảo vệ cho Lâm Đoàn Nghĩa đồng thời không thể tỏ ra nhu nhược nên bà đành liều chết cự địch.

Tuy muốn thấy Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương để biết địch nhân là người thế nào nhưng Lâm Đoàn Nghĩa không dám trái lời Long Oải Bà Bà, liền quay vào rừng tìm nơi kín đáo ẩn thân.

Mặc dù vậy nó vẫn quyết định rằng khi cần nó sẽ xuất thủ tương trợ Long Oải Bà Bà một tay.

Nhưng Long Oải Bà Bà không còn ở đó nữa.

Một lúc sau Lâm Đoàn Nghĩa nghe âm thanh của một cuộc chiến ở rất xa vang lên từ phía tả sơn trang.

Nó rời chỗ nấp thận trọng tiến về phía đó.

Nhưng nó mới ra khỏi bìa rừng thì chợt nghe tiếng hú rùng rợn kia chợt vang lên nhưng lần này thì xa dần.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh ngạc tự hỏi:

- Làm sao mới động thủ chưa lâu mà Mi Cổ Thương đã bỏ đi? Hắn đã giết Long Oải Bà Bà hay là vì thua bỏ chạy?

Nhưng nó nhớ rằng hôm qua khi động thủ, sư phụ Phục Ma kiểm khách trước khi chết còn hú lên nhưng bây giờ lại không nghe âm thanh đó hy vọng Long Oải Bà Bà thắng địch liền hăm hở tiến lên.

Chẳng bao lâu tới tường viện bên tả sơn trang giữa một đám rừng thưa cành lá rơi ngổn ngang rõ ràng là dấu vết của một cuộc ác chiến.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt tìm kiếm nhưng không thấy Long Oải Bà Bà đâu cả, bụng nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ bà ấy truy đuổi địch nhân?

Đột nhiên nó nhìn thấy một vật lấp lánh trong đám cỏ vợi đến gần xem, nhân ra đó là một đoạn gãy của cây long đầu trượng binh khí tuyền thân của Long Oải Bà Bà.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nghĩ thầm:

- Hồng rồi nhất định Long Oải Bà Bà đã gặp bất trắc.

Nó chạy quanh tìm kiếm chợt thấy một người nằm trong một đám đất trũng vợi bố nhào đến.

Người đó chính là Long Oải Bà Bà.

Lâm Đoàn Nghĩa ngồi phục xuống bên thi thể bất động của bà nức nở kêu lên:

- Bà bà.

Đưa tay sờ vào mũi thấy Long Oải Bà Bà còn thở, Lâm Đoàn Nghĩa mừng quýnh lên, vội thôi cung hoạt huyết cho ân nhân.

Vốn sinh trưởng trong gia đình thế gia võ học lại theo nghề Phục Ma kiếm khách nhiều năm, Lâm Đoàn Nghĩa đương nhiên biết cách sơ cứu nạn nhân bị nội thương.

Sau một lúc thôi cung hoạt huyết Long Oải Bà Bà hé mở bừng mắt nhưng chỉ chốc lát đã nhắm lại.

Tuy lòng đau thắt nhưng vẫn còn một chút hy vọng, Lâm Đoàn Nghĩa lấy ra hai viên thuốc trị thương của sư môn, cho vào miệng Long Oải Bà Bà rồi tiếp tục chà xát huyết mạch.

Lát sau Long Oải Bà Bà lại mở mắt ra thều thào nói:

- Mi Cổ Thương...

Lâm Đoàn Nghĩa vội đáp:

- Hấn đã chạy xa rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa rất lo lắng trong đầu chợt nảy ra một ý:

- Bà bà là một cao thủ lừng danh trong võ lâm đương nhiên khi nào cũng mang theo linh dược cứu người...

Nghĩ đoạn tìm trong túi bà ta lấy ra hai bình dược nhỏ, một bình chứa thuốc màu đỏ một bình chứa thuốc màu xanh.

Nó nhớ lại lúc trong Thạch động Long Oải Bà Bà đã cho mình uống laọ dược hoàn màu đỏ liền dốc ra hai viên cho Long Oải Bà Bà uống vào.

Một lúc sau bà ta mở mắt ra cất giọng thều thào nói:

- Hải tử.

Lâm Đoàn Nghĩa nước mắt giàn giụa nói:

- Lão nhân gia... đừng chết.

Long Oải Bà Bà thở hắt ra một hơi nói:

- Hải tử... đừng khóc... hãy nhớ kỹ lời ta sắp nói đây...

Lâm Đoàn Nghĩa liền quý xuống ghé sát mặt bà bà chăm chú nhìn vào miệng chờ nghe lời trần trời.

Giọng Long Oải Bà Bà ngắt quãng phải khó khăn lắm mới nghe được:

- Ngươi hãy tới Lao Sơn từ ngã Ác Thủy Hà vượt qua bãi đá ngược lên một thác nước nhỏ gọi là Văn Long Giác theo đường nhỏ lên núi chừng nửa dặm thì gặp một vách đá không vượt qua được. Hãy đứng sát bên phải vách đá ấn vào một nút nhỏ rất khó phát hiện ra

đúng ngang tầm ngực rồi gọi năm tiếng "An Kỳ", sẽ có một nữ hài tử bằng tuổi người mở cửa vách đá ra. Nó là An Kỳ truyền nhân của ta.

Long Oải Bà Bà dừng lại để thở, một lúc sau mới nói tiếp:

- Người hãy lấy đoạn long đầu trượng đã bị gãy giao cho nó đồng thời truyền lệnh ta bảo nó làm chuông môn phái Lao Sơn, còn dặn rằng chuông môn phái Lao Sơn không được lấy chồng, cũng không được thu đệ tử là nam nhân. Nhưng người có thể xin nó truyền thụ Tam Nguyên Bí Lục và võ công của phái Lao Sơn, mặc dù học thành vẫn chưa thể thắng Mi Cổ Thương nhưng chừng ba năm sau thì luyện thành những võ học mà ta đã dặn, hai người chia nhau tìm Nhất Trần đại sư và Tinh Âm Thần Ni khẩn cầu họ truyền võ nghệ cho để trả thù cho ta, lệnh sư lệnh tôn...

Bà cố sức nói được tới đó thì chợt ói ra một bãi máu, thở hắt ra một hơi rồi tuyệt khí.

Lâm Đoàn Nghĩa gục xuống thi thể ân nhân khóc thương vô cùng thảm thiết.

Một lúc sau nó đi tìm khúc long đầu trượng gãy về quy xuống bên thi thể Long Oải Bà Bà thề nguyện:

- Bà bà, nghĩa nhi nhất định sẽ giết tên ác quỷ Mi Cổ Thương báo thù cho lão nhân gia.

Chợt có tiếng người hỏi:

- Tiểu ca, người chết có quan hệ gì với người?

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi ngẩng đầu lên thấy một trung niên nhân đứng cách hai trượng đang nhìn mình bằng đôi mắt ánh lên màu lam.

Người đó chừa bộ râu thưa, mặt trắng nhợt như người chết nhìn rất đáng sợ mặc y bào nhưng chỉ ngấn tới đầu gối.

Lâm Đoàn Nghĩa không đáp lại khóc nức lên:

- Bà bà,

Người kia lạnh lùng nói:

- Người đã chết rồi chôn đi, còn khóc gì nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tôi sợ...

- Sợ gì?

- Bà bà nói rằng hung thủ giết người cần bêu tử thi ba ngày mới cho chôn cất, nếu ai dám chôn nạn nhân trong vòng ba ngày thì hẳn giết.

Người kia hỏi:

- Người biết hung thủ là ai?

- Là Ngũ Độc Truy Hồn Chương Mi Cổ Thương.

Người kia trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu Mi Cổ Thương còn ở gần đây, vừa rồi người khóc oang lên như vậy hẳn đã chẳng giết người rồi ư?

Lâm Đoàn Nghĩa tự nhủ:

- Đúng thế nếu hắn còn ở gần đây canh tử thi tất đã đánh chết ta từ trước rồi. Bây giờ cần chôn cất Long Oải Bà Bà đã...

Nó đang nói thì người kia không biết đã bỏ đi từ lúc nào.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị nghĩ thầm:

- Người đó thật quái lạ lẽ đến không ai biết bỏ đi cũng chẳng ai hay, mặt thì chẳng có chút sinh khí nhìn mà phát sợ.

Chợt một ý nghĩ loé lên:

- Phải người kia mang mặt nạ? Nếu vậy hẳn có khả năng là Mi Cổ Thương không?

Rồi tự trả lời:

- Không lý nào, mang mặt nạ sao chừa râu ra được? Hơn nữa nếu hắn là Mi Cổ Thương sao còn để mình sống?

Cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ nhưng bây giờ không có thời gian suy nghĩ nhiều việc cấp thiết là phải chôn cất Long Oải Bà Bà trước đã.

Nó mang ân nhân trở lại khu rừng tảo, đào huyệt xong lấy lại các thứ di vật sửa sang lại tóc tai y phục cẩn thận rồi đem bà ta an táng, xong, lại tìm một hòn đá khắc thành mộ chí.

Hoàn thành việc chôn cất thì trời đã sắp tối.

Nhìn sơn trang và rừng núi chìm đắm trong hoàng hôn, Lâm Đoàn Nghĩa cảm thấy rợn người.

Nó lấy hết can đảm đến trước mộ thân phụ và ân sư khẩn khứa khóc thương một lúc rồi ra khỏi sơn trang đóng cổng lại, một mình bước ra quan lộ dẫn thân vào chốn giang hồ.

Cha mẹ và người thân đều bị sát hại, mới mười lăm mười sáu tuổi đầu, cuộc đời sắp tới phải ra sao?

Lòng đầy đau thương buồn khổ nó không để ý gì đến sự vật xung quanh, bất chấp trời tối, không quản bụng đang đói meo, nó vẫn cắm cúi bước đi.

Đến một ngã ba Lâm Đoàn Nghĩa tần ngần tự hỏi:

- Đi về đâu bây giờ?

Lúc ấy đã tối hẳn, việc cần kíp bây giờ là tìm chỗ nghỉ chân và ăn lót dạ, nó chọn đường lớn về đông bắc, hy vọng tìm được một trấn thành nào đó.

Đi một thôi chừng hai mươi dặm chợt thấy phía trước có ánh đèn Lâm Đoàn Nghĩa phần chấn hấn lên bụng bảo dạ:

- Hay quá rồi, thế nào cũng tìm được chỗ lót dạ và nghỉ đêm.

Nghĩ đoạn càng rảo chân bước gấp.

Ngọn đèn đêm vào những lúc này thật huyền hoặc.

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ ngỡ mấy chục trượng là tới, nhưng đi ba bốn dặm vẫn thấy nó lấp thoáng phai xa...

Nhưng cuối cùng cũng đã đến nơi.

- o O o -